

Joves d'ahir i d'avui

La mort d'un jove sempre resulta especialment dramàtica. "Te'n vas anar amb aquell ponent dolçíssim...", deia el poeta Maragall, i ho reblava amb un "caigueres, lluitador, al marxar a la lluita". Fa poques setmanes va morir l'actor Rik Mayall. L'any 1998 havia patit un greu accident de quad, del qual no s'havia arribat a recuperar. Tenia 56 anys i, per tant, no era precisament jove. Així i tot, per als de la meua generació sempre serà un dels "joves" de la sèrie de la BBC, dels anys vuitanta, The Young Ones, que a TV3 es va titular, justament, Els Joves. Es tractava d'una sitcom alternativa, esbojarrada i surrealista, que presentava un pis on vivien quatre estudiants força pintorescos que, en el fons, representaven les obsessions, les manies, els interessos i les fòbies d'una generació de joves de classe mitjana que, al capdavant, mantenen un sorprenent rosari de coincidències amb molts joves de l'actualitat. Rik Mayall hi interpretava el paper d'un estudiant de sociologia, anarquista amb vocació de poeta del poble, amb pretensions d'agitador de masses, que clamava contra el sistema capitalista i contra la política de Margaret Thatcher, sense poder amagar, però, una personalitat egocèntrica i un caràcter hipòcrita que el duïen a intentar ser sempre el centre d'atenció. Defensor del comunisme, en la variant trotskista, el Rick no suportava que els seus companys de pis toquessin cap de les seves pertinences. Així, per exemple, s'indignava en sospitar que Vyvyan (el punkie amb tendències autodestructives) havia utilitzat el seu desodorant i, tot i que sovint criticava les males pràctiques policials, no dubtava en amenaçar d'avisar la policia cada cop que els altres envaïen el seu territori "privat".

Aquests dies s'ha parlat de la vigència de la sèrie. Algun diari, fins i tot, n'ha ofert el DVD. Crec que el plantejament de la sitcom no tan sols és actual, sinó que ho és més que mai. Potser avui es tractaria d'una casa "okupada" en comptes d'un pis de lloguer, però les contradiccions dels ocupants serien les mateixes. Potser els protagonistes conviurien amb una colla de gossos, en comptes de fer-ho amb un hamster que mor a cada episodi, però serien víctimes del mateix egocentrisme i de la mateixa hipocresia que el poeta Rick. Caldria veure, tanmateix, si la correcció antisistema (l'altra cara de la moneda on hi ha estampada la correcció política) ho permetria. Vull pensar que sí.

De moment, ens queden les astracanades de l'anarquista hipòcrita Rick, del violent Vyvyan i la seva obsessió destructiva, del hippie pacifista i depressiu Neil, i del Mike i les seves pràctiques mafioses. Una hipèrbole que, al capdavant, amaga més d'una veritat que a molts joves d'avui, que tant volen fer-se sentir, no sé si els agrada gaire d'escoltar.